

СТАРМЛАДИ

ХУМОРИСТИЧНО-САТИРИЧАН ЛИСТ.

Уређује: Стармлади. — Цена је листу: на год. К 8, на 1/2 год. К 4, на 1/4 год. К 2.

„Es ist erreicht!“

Куда Швабо, сад баћушку
Чак у Кину тура!?

Да куфераш ваџда лакше
Сандуке подгура!!

УНИВЕРЗИТЕТСКА
БИБЛИОТЕКА

Курс црногор[с]ке политике.

На пролеће биће рата —
„Господар краљ“ каже,
Биће рата, јер га српске
Крвопије траже.

Крвопије српске раје,
Сад спремају буну;
Само да се не превари
„Неко“ — у рачуну!

„На пролеће!“

На пролеће на Балкану
Рата бити може.
То сви знамо! — Ал не знамо
Чије с' тиче коже?

Руска политика.

Русија нам наша тера
Политику „Фину“;
„За балканце“ у мал' опет
Не оде — у Кину! 5-ар.

Апоњи у Америци.

Пошто су многи сретни становници од благостања у Угарској — утекли у Америку, то је њихов највећи угњетач и просветни шовиниста, отишао за њима, да прича Американцима о слободи, једнакости и братству. Из Угарске исељени народ је грофа Апоњија дочекао и од превелике радости — истукао. — Шовенске новине ће зацело донети чланак, да се г. гроф још лепо провео.

Ерентал — Масарикова кампања.

Ерентал се љути на Масарика, што му упада у реч! — Е, а ви не били упадати у Босну — на основу фалсификата, па не би сад ни ја вама упадао у реч — рече му Масарик!

Неки од посланика Еренталових, кад је Масарик доказивао фалсификате Ерентала-Настиха — и Форгач-Васића довикнули су му: „старе фразе“, „стари вицеви“. „Мани га нек се човек прослави“. „Јестина слава“. — „Како јестина, рече Масарик, кад нас та слава са Босном досада најмање 600 милијуна — стаје!“

И м е.

Попа: Човек треба све и сва да чини и да пази да своје име сачува.
Парохијан: Па зар и онда, ако се зове — Настих?

Хрватски сабор.

Хрватски сабор ради... Разуме се да највише раде посланици „странке (к)рада“ — радићи! Говоре, говоре... док се не уморе. Они су вам прави саборски дано (к)радићи! Кад који од њих говори, а сала све јечи од празних речи!... Пошто су им говори већином по мало шаливи, то их нико живи у сабору не узима озбиљно. Но за то опет они најозбиљније протестују против смеха који њихови комични говори изазивају. Тако је Анте ових дана довикнуо Прибићевићу, кад се он насмејао:

— „Ђутите ви, што убијате краљеве!“
— Убија, ако има кеца у руци, а ако нема не убија.
— Ја се никад не картам!
— Чујмо г. Ивића! — Он је ван странака!
— Јес' њега је радикална странка ван — 'стерала!

„Поштована кућо!“

Мислим да није потребно да вам историјски доказујем да је банов програм и програм радикалне странке један и исти. Ја ћу само слободан бити да споменем Раухов програм у којем је радикална странка нашла „многа лепога и доброга“... и за то ћу ја увек гласати за сваког бана — а не што ми зли језици подмећу неку штипендију! — Истина да сам ја коалицију нападао зашто се погађа с баном, али ја сам тиме хтео да кажем да се човек брзо треба продати... Док је на цени. Кад му цена спадне... онда и тако само плују на човека... Јесте, господо, немојте се смејати... ја вам то из искуства говорим... Из искуства са нештанске забаве... и могу само Стипи Радићу зажелити да се тако проведе!... Он је већ сличан провод о свом збору недавно имао!

Завршујем свој говор тиме:
Има Срба — а нема Хрвата!
— Живило буђеновачко дете!
— Цуцу му дајте! Цуцу!
— Господо Радићи и Ивићи... ви сте се налупали тикава...
— Ваљда сте хтели рећи: из тикава! — упада у реч један посланик.

Пошто су се Радићи уморили а Др. Ивић, дете ознојио... г. председник огладнео — саборска седница је затворена.

„Неће бити рата!“

Владари се ужурбали,
Па излаза траже,
Мењају се савези
Ал' шта то помаже?

Кад је поред свега тога —
Загушљива зона,
И мирише на барут
И рат милиона!

Политички обрт.

Русија се сада

Немачкој окреће

А Француска рође на то:

Више с њоме неће?!

Француска се штампа дигла

Па о том третира,

Док Енглеска из потаје

Чудну поту свира.

А свет стао, ни да трене:

Шта се ово збива?

И, ко коме подваљује

И темељ подрива —.

Јуре часи, као муња,

Чудни гласи зборе —

Последњи су ови дани

Биће опште м'дре!

Заплетено свуда стање

Чудни копци, везе,

Мислим, све ће размрсити

Неке — митраџезе!

Турска и Бугарска.

Кад год Турска муком ћути,

Бугарска се парогуши,

Непрестано пешто буши.

Ал' чим Турска главу дигне,

И мамузе своје крене,

А Бугари одмах шене...

Да, така је увек змија

Бугарија!

Ал' ће једном доћи ора,

Затрешће се са Босфора,

И потпаљач опаж царски,

Запалиће тур бугарски,

Па ће пламен да се вије

Чак до Варне и Софије,

Не мирује л' она змија

Бугарија!

Drang nach Osten!

(Може, може...)

У рату се свако

преварити може,

И загазит' у рат

Против своје коже.

Стрелице.

— У Енглеској има једно село, које се зове: „Ланферпеолгвингилгогертисилиогогох“. Па и пак и мала деца из околине изговоре то име много лакше, него што могу „велики“ Хрвати, (а ла Стипица Радић) да запамте име своје браће — Срба.

☞ У Србији је кажу Пашић наишао на нов извор нафте, из ког се на дан може до 2000 буради нафте добити. — Дуја адвокат, каже на то: Шта ће нама нафта? Боље да су наишли на нов извор пива. Ко ће још нафту пити?!

☯ Једно високо свештено лице је одликовано орденом; дакле му смемо рећи: ординар.

✕ Угарска делегација је изгласала нов зајам од 312 милијона за ратне бродове... Пре но што се тако дубоко запливало, требала је делегација извести пробу с бродовима — помоћу пацова!

△ Босански Срби су у босанском сабору против тријализма. — Е онда се не мора сановник мењати! И Хрватима ће и даље бити дозвољено сањати о присаједињењу Босне — Хрватској!

Домаће вести.

○ Српско трговачко удружење тражи — новог управника који би спровео ликвидацију. Главна квалификација је да докаже, да је неспособан био — своју радњу водити. Све друго ће му се кроз прсте гледати. Првенство имају они, који се умеју Милошевом увлачити — Неписмени имају предност!

✕ Ономад се хтеде општина у К. упустити у избор црквењака. Но један општинар се досети и рече: „Браћо! А што ми да бирамо црквењака? Кад нам је влада наименовала патријарха и владике — нека нам наименује и црквењаке!“

△ Јуче чујем где у ходнику лаје вашка. Изађем да видим, ко је. Кад оно слуга Плавшићевог слуге донео „Бавола“.

✕ Једно се један Новосађанин зашто се опет ишту толики силни милијуни на војничке цели. „Шта ће нам толики официри сад у мирно доба?“

То чула и мама, те ће рећи:

— Како, шта ће! А да с киме би ти ћерка по новосадекој корзи шетала?!

Изопачене пословице.

Р.

□ Магарац њаче, биће кише. Ал' кад је госпићки „Хрват“ летос на Србе — викао, било је баш суво време.

|| Пут кола вози. — Та да ал' само да није коња не би могла ни банова кола кренути.

Одломак из разговора једног мужа.

Синоћ седим у кафани, и не мишљах ни на какву беду — кад наједанпут дође ми моја жена унутра.

*

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Са скупштине „Срп. трг. удружења“.

— Како сте смели упропасти толики новац, 600 хиљада круна?!

— Ми смо прсбали па смо могли, што рекао покојни патријарх.

— Ви сте још зелен ко краставац, да тако штогод питате.

(На реч краставац, позелени позвати матичин фини човек, стисне песвицу и полети према говорнику):

— Кушујте, јер ја удем и фини човек бити... Мислим да ме познајете...

— Да, али ово није матичина скупштина...

— Одкуда чине 16.720 круна плате, кад осим управника, књиговође и благајника више чиновника и нема...

— У тај рачун је г. председник стрпао и масне хонораре професорима за „трговачке“... па да се не види...

— Мени су писали да је биланција лажна! 1907. године јавили су да имамо вишка 20.000 круна, а сад јављају да није било вишка него мањка 60 хиљада круна.

— Па шта хоћете ви? Свега је разлика у 80.000 круна! — За тричавих 80 хиљада круна се ваљда тек сме књиговођа „забунити!“

— А где је био надзорни одбор, који прегледа књиге?

— Где су 8000 круна, који су приложили по спомен плочи разни прилагачи? Њима ни трага у биланцији.

Где су 32.000 круна резервног фонда из 1908. год. И њима трага нема у биланцији 1909. године!??

— Е, а где је зец?

— Зар госп. Терзин, који пита не зна да је те године било помрачење... Можда је помрчина...

— Тако је! тако!... Појела је помрчина!

Милошев (устаје и плаче): Ама госнодо, нашто та свађа! То ми изгледа као оно: „Свађали се врапци око туђе проје!“

— Управо овде проје и нема — та је давно поједена. Ако ћемо нашто, ја сам се највећма убогалио — и нећу се ваљда свога века опоравити! — Остајем дакле финансијерски богаљ за сва времена. Теши ме једино то, да и „коњ има четир ноге, па и он поклизне!“

— Срамота!

— Није то срамота! За нас не постоји срамота! Срамота је кад тако шта радикали израде, — али за нас је то у најгорем случају дика!

— Треба вас на суд!

— Ваљда нас нећете сад вешати? А, разумем да су то браћа радикали израдили... онда би имало смисла вешање... и ја бих први предложио вешање... Чак би бар годину дана о том у свима нашим новинама писао, а овако нема смисла! Ми смо сви своји, осим г. Терзина и г. Поповог? Дакле? Има ли смисла да ми

сами себе вешамо... ја држим да би више смисла имало, да ми сами себи изгласамо повереницу и разрешницу... Па сир, сапун, квит рачун!

— Ми смо противни!

— Хе, ми ћемо вас надгласати...

— То није лепо, да управа сама за себе гласа...

— Није лепо, ал је пробитачно...

Долази до гласања — и разуме се Милошев и његови људи, који не зависно од централе гласају — надгласају.

— Видите, дакле г. Терзине, да смо ми сви поштени људи...

— Тако је... само 600.000 круна нема!

Чешагија.

Јајновијим „народњацима.“

Демагози подигли су грају

Ал' глас њихов тако празно звечи,

Чујеш само: речи, речи, речи...

Не знам само, шта ће од њих бити,

Кад им народ лупетање спречи

Па изгубе и смисо за речи?

Ал' ће тада по главама њиним

За навеки једном да зазвечи!

То ће бити дивна, задња рола,

Тућиће их народ као — вола,

Када једном дође и до свести,

И народне стигну — Благовести! Р.

Морал — у наших странака.

(Куженовим подрепашима).

По неки се за то боре

Да би други нали доле,

А то бива често,

Да заузму они одмах

Свако њино место:

Па да раде оно исто

Као они што су пали,

Ето, то је политика

На коју су рачували!

Судбина је тако дала,

Да је ово наше време

Без — морала! Р.

Епиграм.

Од тог брашна неће бити погача.

У „Слози“ за народ меси

Клерикалац неке пите:

„Зашто народ с њима неће?“

— За то што сте — језуите!

Народњак.

Утеха.

Дама (на дворском балу): Истина овде човека много чепају — али све добре породице!

Из скоре — будућности.

(По стваралачкој идеји клерикалних проповедника: „Браника“, „Српства“ и „Слоге“.)

Зеремски (клерикалска звечарка): Ми мислимо српски народ загрлити...

Наши подрепаши.

(Свињареве свињарије.)

Ала су се осилили
наши подрепаши,
Сад понове они српске
назвали „чабраши“.

Један поп.

Против краља Петра.

Против краља Петра
И његовог Даче,
У „Баволу“ стално
Магарац вам — њаче!:

Васа Ђема с. р.
брат Мите Крадића.

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

РАТНЕ МАШКАРЕ.

Док причају маскирани,
о некој „слободи!“
Рат у миру већ се води
О јадни народи!

Маска.

Из Савићеве опере.

Савићевој опери се био пријавио из места један нов певач, који је већ ожењен. Савић се после распитивао за њега код једног свог пријатеља, да ли он познаје т г пово пријављеног певача.

— Познајем, како га не бих познавао!
— Пева ли лепо?
— Хм, пре је хтео своје дете да певајући у-
љуља, а жена му каже: „мани га боље да дречи!“

Јавила се још једна госпођица. Њен глас су пробали.

— Ја не знам, ко је госпођицу набедно за певачицу. Та она нема никакав глас, — рече Савић Иси Бајићу, који је до њега стајао.

— Знате, ја држим да би она добра била за Вагнерове опере.

— Како за Вагнерове опере, кад се она и не чује!

— Па баш за то. У Вагнеровој музици, од саме пратње, и тако се певач не чује! — рече Иса.

Савић је хтео да прикаже у Новом Саду и познату Лехарову „Веселу удовицу“, у којој се Црна Гора и двор много понижавају и исмејавалу. — Речено му је, да то не чини, јер ће бити демонстрације. Но директор је хтео, ма и са измењеним лицима да комад прикаже. Архивар који држи репертоар под кључем, — није се дао видети дан, два. Јер и глумци нису били сагласни, да се „Весела удовица“ игра.

На то је Савић написао у књизи за жалбе: „Господине архивару! Ја вас питам! Је ли весела удовица овде изрично за вашу употребу, или стоји она целој дружини на употребу? Ја вас молим, да веселу удовицу оставите да отворено лежи, како би у свако доба дању или ноћу до ње могао доћи, без да морам од вас кључ тражити. Мени је весела удовица потребна!“

Није, није варваризам!

„На делима Мештровића
Изведен је варваризам!“
— Није, браћо, већ на против
То је славни: шовинизам!*

*) У Риму ће се приредити уметничка изложба. За ту изложбу нису добри Хрвати засебан павиљон, јер је наша влада тражила, да хрватски уметници изложе своје радове у мађарском павиљону. Кад нису добили засебан павиљон а они се онда радије одлучили да као чланови „Ладе“ изложе у павиљону краљевине Србије. Тако је и Мештровић послао своје вајарске радове у Србију — али су скоро сви кипови стигли залупани. Они се „случајно“ на путу кроз Угарску — раздрусали.

Козерија.**Наше фашанке.**

После дужег вештог претварања, крвелења и лудирања фашанских луда на „маскен балу“ долази поноћ — а затим разведравање, када маске саме скидају своју образину и показују се свету — ко су оне заправо.

И онда свет лепо види, које био будала, ко мајмун, ко путунџија... и т. д. Али пре но што се под образином пролудирали, ако би ко год покушао или се усудио да им образину здере... и свету покаже ко су... тај би зло прошао. За то је најбоље имати стриљења... и чекати време док се маске и саме покажу...

После мало лудирања са „Пркос народном забавом“, и Свињарево „Сврбство“ је скинуло (у 27. броју) мало своју „родољубаву образину“ доле и јавља да ће у скоро за своје читаоце, миле фрајаше, приредити изложбу и ако не светску — а оно за онострано Српство — (право, не Свињарево) на којој ће изложити своје непрепедене „погледе“ стидљивога кокетирања на старог дон Кујана. Уједно ће „очитовати“ се, „докле“ у „ком правцу“ и под којим „условима“ мисли од своје стране потпомагати — Кујанову владу. (Умал' ми се не омаче — српски народ).

Елем решено је, пошто је странка још пре но што су отишла влади под реп названа под-решашком — да се сложено и оде влади под реп, јер сад ништа не смета! Име је ту! На питање „докле“ ће владу потпомагати, решено је докле, докле ова влада траје, даље не... Односно правца је решено, да се правац остави влади која увек „правим“ путем иде... А што се тиче „услова“, то се оставља Њ. Св. патријару по његовом најбољем увиђењу. Једино што условно „не смеју“ бити звечећи...

И тако сад после „маскен бала“ кад су набеђене вође без војске, скинули мало образину сами... види се да није више власник „Сврбства“ Свињарев, него да лист излази благословом Њ. Св. Луцкијана-а, а под цензуром и ре-визијом рачуна Др. Пајице, „приватног секретара“ сваког карловачког патријарха...

Човек с образином.

Једној лепој, белој и руменој госпођици

(у споменицу.)

Сви се диве твоме лицу
И почаст му дају,
То јест боље да с' изразим
Твоме молерају.

ОГЛАС.

Част ми је п. н. црквеним општинама до знања ставити, да сам напустио место професора новосадске гимназије и отворио

КЊИЖАРУ.

Пошто сам и досада више књижар него професор био, уверавам вас да тиме никога не лишавам леба.

Проф. Јован Живојновић,
песник и књижар уједино.

Згодна замена.

Неко пошаље некуд свога слугу да неки посао обави, но овај не уради као што треба. Љутито се продере газда на њега: „Да сам ја знао да шаљем магарца тамо, ја би онда сам отишао.“

Од научењака до оперете.

Др. Кука сада

ставили у ноте;

Да ли ће и за то

примати банкноте? Соко.

„Престолонаследник“ Христий тражи своје право у Новом Саду.

(Из хотела „Јелисавете“.)

Наш сарадник г. Ожеговић, имао је част да интервјуише „престолонаследника“, за којег „Заства“ и неки србијански листови веле: „да би још и могао доћи на престо да му је пара, јер у Србији, веле, то иде...“

— Ви дакле тражите своје право?...

— Да! Иштем круну!

— Шта?

— Круну! Fünfzig Kreuzer!

Листак.

ПРИЧЕ А. ЧЕХОВА

Пет!...

Иван Егоровић Краснухин, обичан новинарски сарадник, враћа се кући доцкан у вече намргођен, озбиљан и некако нарочито забринут. Изглед му је био такав, као да очекује претрес или смишља самоубиство. Прошавши се мало по соби, заустави се, разбаруши косу и говори тоном Лаерта, који се спрема да освети своју сестру.*

— Растројен, сетан, са болом у срцу, изволи сад писати! И то се зове живот?!... Зашто још нико није описао ту мучну супротност, што се збива у писцу, кад је сетан, а кад мора да насмеје гомилу, или кад је весело, а мора по поруци да лије сузе? Морам да будем весело, равнодушно хладан, оштроуман, али замислите да мене мучи бол, или, рецимо да сам бољестан, да ми умире дете, порађа се жена!

* Из Хамлета,

Пр.

Говори он ово тресући песницом и стрељајући очима. Затим уђе у спаваћу собу и буди жену.

— Надо, — каже јој — идем да пишем... Молим те да ми нико не смета. Не може се писати, ако плачу деца, хрчу куварице... Нареди такође, да спреме чај и... биџетек, шта ли... Ти знаш, ја без чаја не могу да пишем... Чај је — једино оно, што ме крени у послу.

Вративши се у своју собу, скида капут, прслук, чизме. Скида се полако, затим давши своје лицу израз увређене невиности, седа за писаћи сто.

На столу нема ничег случајног, обичног, него све, свака и најмања ситница, носи на себи карактер смишљености и строгог програма. Попреја и слике великих писаца, гомила поправљаних рукописа, једна свеска Бјелинског са повијеном страном, кост са потиљка место пепеонице, новине, савијене небрижно, али тако да се види место, подвучено плавом писаљком са крупним натписом са стране: „гадно“! Ту су једно 10 скоро зарезаних оловака и држаља с новим перима, метутих очевидно за то, да спољни узроци и случајности, као квареж пера, не би могли прекидати ни за секунду слободан творачки полет.

Краснухин се баца на наслон фотеље и, затворивши очи, удуби се у размисање теме. Он чује, како жена лупка папучама и спрема луч за самовар. Она се још није са свим пробудила, то се види по томе, што јој заклопац од самовара и пож једнако испадају из руку. Ускоро се чује шуштање самовара, и прженог меса. Жена не престаје да спрема луч и да удара око пећи, заклонима и вратанцима. Наједном Краснухин се тргне, поплашено отвара очи и почиње да мирише ваздух. — Боже мој! Ђумур! — стење он, страдалачки мрштећи лице. Ђумур! Та несносна жена баш хоће да ме отрује! Де, реците ми, кумим Вас Богом, могу ли ја писати при таким околностима?

Он трчи у кујну и из њега се осу драматски јаук. Када је, мало после, жена, пажљиво идући на претима, донела му чашу чаја, он као и пре, седи у фотељи, са затвореним очима и удубљен у своју тему. Он се не мрда, испрва лупка претима по челу и прави се, као да не чује жену... На лицу му је као и пре израз увређене невиности.

Као девојчица, којој су поклонили скупочену лепезу, он, пре него ће да напише наслов, дуго кокетира пред самим собом, прави се, ломи се... Он стеже себи слене очи, или се нагибе и савија ноге под фотељу, као од бола, или се пријатно мршти, као мачка на дивану... На послетку, но без колебања, пружа он руку мастионици и са каким изразом, као да потписује смртну пресуду, пише наслов...

— Дај, мало воде! — чује он глас синовљев.

— Пет! — каже мама. — Тата пише! Пет...

Тата пише брзо, брзо, без поправљања и заустављања, једва доспевајући да прелистава стране. Попреја и слике знаменитих писаца гледају на његово перо, што брзо трчи, не мичу се и, чини ми се, мисле: „Охо, брате, како си се ти то извежбао!“

— Пет! — шкрипи перо.

— Пет! — кажу писци, кад се тргну заједно са столом од случајног ударца коленом.

Наједном Краснухин се исправи, оставља перо и послушкује... Чује једнак монотон шапат... То се у суседној соби кираџија, Тома Николајевић, моли Богу.

— Чујете! виче Краснухин. — Можете ли мало лакше да се молите? Сметате ми да пишем.

— Пардон... — плашљиво одговара Тома Николајевић.

— Пет!

Исписавши 5 странчица, Краснухин се претеже и гледа на сат.

— Боже, већ је 3 сата! — стење он. — Људи спавају, а ја — само ја морам да радим!

Растројен, сетан, нагнув главу у страну, иде у спаваћу собу, буди жену и вели јој уморним гласом:

— Надо, дај ми још чаја! Ја сам... изнемогао!

Пише он до 4 сата, а радо би писао и до 6, да се није исцрпила тема. Кокетирање и пренемагање пред самим собом, пред неодушевљеним стварима, далеко од скромног ока, што надгледа, деспотизам и тиранија над малим мравињаком, судбом баченим под његову власт, сачињавају си и мед његовог бића. И како овај деспот овде, код куће, не личи на тога малог, униженог, ћутљивог нерадовитог човека, кога смо ми навикли да видимо по редакцијама!

Ја сам тако измучен, једва ако заспим... — говори он, лежући да спава. Наш посао, та проклета, неблагодарна, робија, не измучи тако тело, као душу... Да ми је да узмем бром. Он, само да немам породице, баталио бих ја тај посао.... Писати по поруци! То је ужасно!

Спава он до 12 часова, или чак и до један, сан му је тврд и здрав... Ах, како би он још спавао, како би видео снове, како би се разбашкарио, кад би био какав чувен писац, уредник, или издавач?

— Он је сву ноћ писао! — шапће жена, правећи плашљиво лице. — Пет!

Нико не сме ни да говори, ни да иде, ни да лупа. Његов је сан — светиња, за чију ће увреду скупо платити кривац!

— Пет! — јечи по стану. — Пет!

М.х. Глушчевић.

Одговори уредништва.

Г. С. у Месту. Питате нас: „ко оне „свињске новине“, које се називају „Баво“ доноси у Н. Сад?“ — Слуга Плавшићеве апотеке!

Г. Васи Ђеми,

главном „уреднику“ „виног листа „Бавола“

у Београду
на улици.

Е, баш сте „Баво“! Па што се онда мучите стихоклепанијем хомосексуалних песама и осталим вашим изметинама и блувотинама у „Баволу“? Па ви би могли на тај начин пару да зарадите! На пр. ви напишете у „Баволу“ (— у другом листу и тако ваше блувотине не примају) да вам је ваш ренџер Кремјановић дужан 10.000 динара. Уједно се ви као сведок јавите. Па ако не зардите паре, бајбок вам не зали! — Е, особито нам је мило, што ће те ви као писац и клеветник — уједно и сведок бити! Та то је и наша жива жеља, да вас на суду видимо, а не можда какву још гору пропалицу од вас, који је још на ниже гране спала, да за неколико гроша: иде у апе! Па зар збиља не може за пару да није сведоке г. „власник!“? — Видите ја сам вам то још лане прорекло у 20. брзију „Стармладог“. Сетите се само овог става:

„Ето ја се не плашим ни лажних сведока, а уверен сам, да осим себе и свог „уредника“ Ђеми, г. власник на свој земљишћу шири, тако покварених створења, који признају да су клевету измислили, па ипак тврде да је од њих измишљена клевета истина — неће моћи нићи у свој Србији. Идемо дакле на суд у Србију да видимо!“

И сад смо ту — је ли те? До виђења г. „уредниче“ на суду! А догле будите здраво! Треба ће вам!

А док се не потпишете пуним именом а не само „Баволашник“ — (јер то нам је познато) остајете ч даље за мене нитков и хуљч!

У Новом Саду, 15. фебруара 1911.

Петар Кретоношић.

„Аполо“ позоришта у Новом Саду.

3. и 4. марта

врло занимљив и шалвив програм.

ПОГРЕБНО ПОДУЗЕЋЕ

и стовариште надгробних споменика

ПАЈЕ МАРКОВИЋА у Н. САДУ

у средини дунавске улице, телефон број 168.

Филијала: погребно подuzeће „Конкордија“ пређе Буре Стојковића, Ђурчинска улица број 15.

Држи вада огроман избор сваковрсних каменних надгробних споменика. Натписе изрезује најсавршеније, а повлата дупла и дуготрајна. Велики изор мртв. савдука, венаца, покрова и целокупне опреме за погребне. Цене строго солидне а послуга најтачнија.

„Стармлади“ излази 1 и 16-ог сваког месеца. Рукуписи се шаљу на уредништво. Прегплата се шаље на администрацију „Стармладог“ у Нови Сад (Ujvidek), Ватковићева улица број 16.

Власник и издавалац: М. Кретоношић. (Поједини број 30 пот.) Одговорни уредник: Петар Кретоношић.

Штампарија Учитељског Д. Д. „Натошевић“ Нови Сад.